

Koning Lear, KVS / Leo Van Velzen

om de karikaturen te exploreren binnen het acteren. Bovendien wordt er angstvallig over gewaakt dat elk gebaar, elke blik, elke intonatie voorspelbaar, logisch en gericht op duidelijkheid is; er zijn geen verrassingen en alles is begrijpbaar. De scherpe tegenstelling tussen goeden en slechten wordt zo op geen enkele manier verzacht of tot speels uitgangspunt, maar is alleen oninteressant.

De combinatie van dit vereenvoudigd realistisch spel en de eenduidigheid van de karakters maakt dat de voorstelling soms verdacht veel op een soap gaat lijken. Vooral bij de vrouwenrollen lijkt *Dallas* een uitgangspunt te zijn geweest. Dit zijn geen rijke, slechte vrouwen, maar cliché-beelden van rijke, slechte vrouwen. Zoals in *Dallas*, föhnen ze hun haar de hoogte in, dragen ze avondjurken ongeacht het moment van de dag en witte ruitersbroeken die nooit een paard

zagen met witte bloezen met meer dan weelderige halsuitsnijding. Of ze zien eruit als sportieve aseksuele nonnen in beige Calvin Klein-outfits (Cordelia). Zoals in *Dallas* lijken deze dames maar over één wapen te beschikken dat ze dan ook wellustig ten toon spreiden. Al zijn ze stinkend rijk (zo vertelt ons clichématig hun kleding), ze kopen hun boden niet gewoon om, maar moeten hen eerst een maximaal zicht aanbieden op hun onderlijf, om iets te bekommen. Hun doel is in de armen van een machtig man belanden (in casu Edmund), aan wie ze zich zonder meer onderwerpen. Als zich niet van hun enige wapen bedienen, krijgen ze de kliekjes (de koning van Frankrijk).

Binnen deze context geplaatst, kunnen de acteurs zich ook niet verschuilen achter de sobere decors van Santiago del Corral die subtiel suggereren en de aan-

dacht vooral op de acteurs toespitsen. Deze eenvoud wordt slechts één maal doorbroken als de storm uitbreekt. Via een enorm, golvend doek wordt dan de ontbinding der elementen gesuggereerd.

Deze centrale plaats voor de acteur is door de regisseur gewild. Maar door de weigering tot eigenzinnige lezing van een tekst die algemeen gekend is, en het uit de weg gaan van alle interpretatie- en spelrisico's, maakt hij er een oneerlijke strijd van en blijken de acteurs niet in staat om binnen de begrenzings uitgezet door de regie te komen tot een hoger niveau.

Het resultaat is een encensering die op alle gebied degelijk is en duidelijk het meesterschap van zijn maker bewijst, maar die, op enkele momenten na, nooit echt vonken slaat. Je kijkt er naar, maar je wordt door het geheel emotioneel, intellectueel noch theatraal geraakt. De tekst bewijst zijn schoonheid.

Bart Van den Eynde